

[Holger Larsen.]

mange Penge, og om, at Invaliden muligvis kan blive helbredet eller i alle Tilfælde da betydeligt bedre til Gavn og Glæde for den paagældende. Der er ingen Tvivl om, at, taget i Tide, vil megen Invaliditet kunne undgaas.

For imidlertid at kunne udnytte Beskæftigelsesmulighederne, hvor saadanne maatte findes, i saa høj Grad som muligt er det af det nedsatte Udvalgs Flertal foreslaaet, at der til Invalidforsikringsretten knyttes Repræsentanter for Arbejdsgiverne og Arbejderne, saavel som for Invaliderne og for Statsadministrationen. Ministeren har fulgt Udvalgets Flertal og har i Lovforslagets § 45, 4de Stykke, optaget en Bestemmelse herom.

Denne gaar dog ikke ud paa, at den nævnte Repræsentation skal gaa ind som Medlemmer af Retten, hvor i Forvejen saavel Arbejdere som Arbejdsgivere er repræsenteret, men Repræsentationen skal nærmest være tilforordnet til Deltagelse i Behandlingen af almindelige Spørgsmaal vedrørende Erhvervsuddannelse og Beskæftigelse og i disse Spørgsmaal have Stemmeret, og i øvrigt skal den staa til Raadighed for Raadet i saadanne Spørgsmaal. Ud nævnelser af disse Repræsentanter skal foretages af Ministeren efter Indstilling fra Arbejdsgiverforeningen, de samvirkende Fagforbund, de bestaaende Invalideorganisationer og Finansministeren.

Jeg maa anse en saadan Repræsentation for hensigtsmæssig, navnlig fordi jeg ved, hvor uendelig svært det er at anbringe Invalidere i Arbejde. At anbringe dem i selvstændigt Arbejde er overordentlig vanskeligt; men endnu vanskeligere tror jeg det er at faa dem anbragt i Stillinger hos andre, ja, selv hos det offentlige.

Jeg er vidende om, at Raadsformanden har gjort et meget stort Arbejde i den Henseende — og han fortjener Tak derfor —, har forsøgt paa, om han kunde interessere Industrien herhjemme for at benytte Invalidere, og ogsaa gjort Forsøg paa at interessere Kommunerne, andre offentlige Institutioner og Staten for Benyttelsen af Invalidere. Jeg tror, han har haft et kummerligt Resultat; jeg tror ikke, han er naaet ud over dette selv at benytte en Del Invalidere. Det er naturligvis anerkendelsesværdigt nok, men videre er han vist ikke naaet.

Det er af mange Grunde uhyre vanskeligt at faa Invalidere beskæftiget, og jo bredere Felt dette Arbejde derfor kan lægges ud paa, jo flere der kan drages ind i Ar-

bejdet, navnlig fra Arbejdsgiver- og Arbejderkredse, jo heldigere vil det være.

Ligeledes kan jeg forstaa, at man har benyttet Lejligheden til at lade en af Invalideforeningerne indstillet Invalid tiltræde, idet man ikke kan komme bort fra, at de, der har Skoen paa, ved bedst, hvor den trykker.

Ministeren har altsaa her fulgt Flertallet i dette Udvalg, medens Mindretallet maatte fraraade Forslaget, væsentlig af Hensyn til Udgifterne derved. Jeg hørte jo nok, at den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. Krag, mente, at Ministeren skulde have fulgt Mindretallet, at Mindretallet havde været i Besiddelse af Folkets Røst paa dette Omraade, vel særlig af Hensyn til den halve Million, man har anslaaet det til at koste. Jeg tror ikke, at Mindretallet er Udtryk for Folkets Røst; jeg tror, det vil blive en meget spæd Røst.

Foruden de omtalte Ændringer findes der en Del mindre, som er af redaktionel Art og ogsaa mindre betydningsfulde. Jeg finder dog Anledning til at nævne en Ændring, som heller ikke fandtes i Forslaget sidste Aar, nemlig at Pensionen i § 41 er hævet op til at blive ligestillet med Livrente, naar der er Tale om Fradragreglerne, saaledes at disse kan anvendes indtil et Beløb af 200 Kr. Det er et Forslag, der naturligvis vil glæde Pensionisterne, og som jeg ogsaa finder fuldt forsvarligt under Hensyn til, at Pensionisterne selv har indbetalt en Del af deres Pension. Jeg kunde ønske, naar vi en Gang faar bedre Raad, at man kunde hæve Beløbet noget højere end de 200 Kr., idet jeg tror, der ligger en vis Fremtid i denne Paragraf.

Endnu er der maaske Anledning til at nævne, at der findes en Ændring i § 73, hvorefter Renten for den nuværende Rentenyder ikke kan nedsættes med mere end $\frac{2}{3}$ af de 800 Kr., der tidligere var det normale. Det er naturligvis en Overgangsbestemmelse, et Hensyn, der er taget til de nuværende Rentenydere, og ved Bestemmelser af den Slags kan man jo altid diskutere, om de er heldige eller ikke heldige. I alle Tilfælde kan man ikke komme udenom, at Bestemmelsen er meget human.

Jeg har saa til Slut kun enkelte Bemærkninger at gøre. Det ærede Medlem Hr. Krag kaldte Folkeforsikringstanken, saaledes som den nu er bygget op paa Sygekasserne, for et Fund, som den højtærede Minister havde gjort, men, føjede det ærede Medlem til: tænkt, hvis det havde været mig! — altsaa det ærede Medlem —, idet han